

«Ο εργοδοτικός και κυβερνητικός συνδικαλισμός που εκφράζεται στις πλειοψηφίες ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ με τη στάση του δείχνει πως έχει αποφασίσει την αποδοχή των μέτρων της κυβέρνησης και της 2ης αξιολόγησης», τονίζει στο Πριν ο **Σταύρος Μανίκας**, συνδικαλιστής εργαζόμενος στην ΕΘΕΛ και μέλος ΔΣ του ΕΚΑ με την **Αγωνιστική Ταξική Ενότητα**

Συνέντευξη στον **Κυριάκο Νασόπουλο**

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, εν όψει και της ολοκλήρωσης της 2ης αξιολόγησης, επιδιώκει μέχρι τις 5/12 να «κλειδώσει» με τους δανειστές το νέο πακέτο μέτρων, στο οποίο περίοπτη θέση έχουν τα εργασιακά και ο συνδικαλιστικός νόμος. Τι ακριβώς «ετοιμάζουν» στους εργαζόμενους;

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ δίνει για μια ακόμα φορά τα διαπιστευτήριά της στην αστική τάξη, στους τραπεζίτες, στους τοκογλύφους, στην ΕΕ και το ΔΝΤ για το πόσο πιστό και δουλικό «σκυλί» είναι στην εξυπηρέτηση των συμφερόντων τους, πάντα βέβαια σε βάρος του λαού και της εργατικής τάξης. Έτσι μέσα σ' αυτά τα διαπιστευτήρια είναι και το νέο πακέτο μέτρων για τα εργασιακά.

Οι θεατρινισμοί, τα κροκοδείλια δάκρυα των Συριζαίων και η προσπάθεια να εμφανίσουν ότι τσακίζουν τους εργάτες «μετά πόνου ψυχής», μόνο θυμό και οργή προκαλούν ...ούτε καν γέλια για την υποκρισία τους. Η ουσία λοιπόν είναι πως δεν έχουμε να κάνουμε με μια ανίκανη κυβέρνηση, όπως θέλουν να νομίζουν αρκετοί και είναι λάθος, αλλά με μια «ικανότατη», ισάξια με τις προηγούμενες των ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, η οποία εκπροσωπεί τους τοκογλύφους και τους καπιταλιστές και επιβάλλει με κάθε τρόπο και μέσο ότι ακριβώς επιθυμούν τα αφεντικά της. Πιστοί λοιπόν στις εντολές της ΕΕ, του ΔΝΤ και του ΣΕΒ και με βάση τόσο τις αποκαλυπτικότερες δηλώσεις της υπουργού εργασίας, Έφης Αχτσιόγλου, αλλά και όσα περιέχει το 3ο μνημόνιο, που καλά θα κάνουμε να θυμόμαστε πως το ψήφισαν όλοι αυτοί μαζί, θέλουν να περάσουν τον «υποκατώτατο μισθό» των 200 και 300 ευρώ σε ακόμα περισσότερους από τους 500.000 απασχολούμενους που σήμερα έχουν εισόδημα κάτω και από τον κατώτερο μισθό και σε όλους τους νεοεισερχόμενους στην εργασία.

Πάνε δηλαδή οι εποχές που ο ΣΥΡΙΖΑ έταζε κατώτατο μισθό τα 751 ευρώ για να εξαπατήσει τον λαό. Επίσης, την κατάργηση των τριετιών και όλων των μισθολογικών ωριμάνσεων, την γενική κατάργηση των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας, την θεσμοθέτηση των ομαδικών απολύσεων και της «δουλειάς» έως και μιας ώρας ημερησίως με αντίτιμο ένα «κουπόνι κοινωνικής στήριξης». Καθώς και τη χορήγηση του επιδόματος ανεργίας όχι στους άνεργους (!) αλλά στα αφεντικά για να προσλαμβάνουν τζάμπα εργατικό δυναμικό. Τέλος, να περάσουν τον νέο συνδικαλιστικό νόμο που περιορίζει δραστικά το δικαίωμα στην απεργία και τη συλλογική διεκδίκηση, ενώ νομιμοποιεί το λοκ άουτ και την εργοδοτική αντεκδίκηση. Είναι σαφέστατο πως έτσι κλείνει το 3ο μνημόνιο και με την κυβερνητική απάτη «περί διαπραγματεύσεως» και με το ψεύτικο επιχείρημα «περί δίκαιης ανάπτυξης», ισοπεδώνουν τα τελευταία εργασιακά δικαιώματα και ανοίγουν τις πόρτες για το 4ο μνημόνιο.

Πώς γίνεται, την ώρα που η κυβέρνηση «πατάει γκάζι», η ΓΣΕΕ να παίρνει απόφαση για 24ωρη πανελλαδική απεργία στις 8/12;

Σε τέτοιες, γνωστές βέβαια, «συμπεριφορές» ταιριάζει η λαϊκή παροιμία «παλιά της τέχνη κόσκινο»... Στην ουσία η στάση της ΓΣΕΕ επιβεβαιώνει για μια ακόμα φορά όσα λέμε για τον κυβερνητικό και εργοδοτικό συνδικαλισμό. Ως συνήθως, έχοντας ανοιχτή γραμμή με κάθε κυβέρνηση και ΣΕΒ, φρόντισαν να κάνουν μια απεργία κυριολεκτικά κατόπιν εορτής. Γίνεται έτσι ξεκάθαρη η ορθότητα των θέσεων της Πρωτοβουλίας Πρωτοβάθμιων Σωματείων, όπου καλούσαμε σε αγωνιστική και απεργιακή κλιμάκωση από

τις αρχές του Νοέμβρη για να υπάρξει ανασύνταξη και αντεπίθεση του εργατικού κινήματος και με στόχο την ανατροπή της επίθεσης.

Ο εργοδοτικός κυβερνητικός συνδικαλισμός που εκφράζεται στις πλειοψηφίες ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ, με την στάση του δείχνει πως έχει αποφασίσει την αποδοχή των μέτρων της κυβέρνησης και της 2ης αξιολόγησης. Επέλεξαν φυσικά την λογική των «μετώπων εθνικής διαπραγμάτευσης» αντί για τους ταξικούς αγώνες ανατροπής και νίκης.

Μεγάλες ευθύνες έχει το ΠΑΜΕ γιατί, παρά τις αντίθετες ανακοινώσεις και τις διαφοροποιήσεις, δείχνει με τον τρόπο του, πως ανέχεται αυτόν τον σχεδιασμό, ενώ θα μπορούσε με αρχικό μοχλό και πυρήνα τα πάνω από 400 σωματεία, να προχωρήσει σε πανεργατική κλιμάκωση των αγώνων.

Για την παράταξη του ΜΕΤΑ, που απαρτίζεται από στελέχη της ΛΑΕ, του ΣΥΡΙΖΑ και του γυρολόγου Φωτόπουλου, αρκεί να πούμε πως στην ΓΣΕΕ, καταψήφισαν την απεργία στις 24 Νοέμβρη και μαζί με την ΠΑΣΚΕ και την ΔΑΚΕ την μετέθεσαν για τις 8 Δεκέμβρη.

Φανερώνουν κάτι για τις προθέσεις των κυβερνητικών και εργοδοτικών δυνάμεων μέσα στο εργατικό κίνημα, τα όσα συμβαίνουν το τελευταίο καιρό στο Εργατικό Κέντρο της Αθήνας, με τον διορισμό δοτής διοίκησης;

Πρώτα απ' όλα, δεν είχαμε και δεν έχουμε καμία αυταπάτη για το μέχρι σήμερα ρόλο του ΕΚΑ: Στοίχιση πίσω από τη ΓΣΕΕ, παραταξιοποίηση, μάχη συσχετισμών και καρεκλών, άρνηση αγωνιστικού σχεδιασμού, εκφυλισμός. Δεν υπερασπιστήκαμε ούτε και θα το κάνουμε ποτέ την προηγούμενη κατάσταση, ούτε και κανέναν θεσμό της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Δώσαμε και δίνουμε μάχες για να ξεσκεπάσουμε το ρόλο των δυνάμεων που κυριαρχούν και στο ΕΚΑ, ώστε να κριθούν από τους εργαζόμενους, να χάσει δύναμη και βάρος ο συνδικαλισμός της ήττας, των μηχανισμών των εργοδοτικών και κυβερνητικών υπαλλήλων.

Η κυβέρνηση λοιπόν θέλει να πετύχει με την δικαστική παρέμβαση στο ΕΚΑ την νομιμοποίηση

- α)** της νοθείας και των παρατυπιών, τον εκφυλισμό και τις συμφωνίες παρατάξεων για συσχετισμούς και καρέκλες,
- β)** τον εργοδοτικό συνδικαλισμό τύπου τραπεζών με τους τραπεζίτες και τους μάντζερ,
- γ)** την κατάπτυστη παρέμβαση της αστικής «δικαιοσύνης» και την διορισμένη δοτή διοίκηση και
- δ)** το δρόμο, που ανοίγει η δικαστική παρέμβαση, ώστε να νομιμοποιηθούν με δικαστικές αποφάσεις τα φασιστικά μορφώματα-«σωματεία» των Χρυσανγίτων! Αυτές είναι οι προθέσεις της...

Υπάρχουν οι προϋποθέσεις, το εργατικό κίνημα να βγει δυναμικά στο προσκήνιο κόντρα στα νέα αντεργατικά μέτρα και στις διαθέσεις του κυβερνητικού εργοδοτικού συνδικαλισμού;

Φυσικά και υπάρχουν οι προϋποθέσεις. Είναι φανερές στην απογοήτευση του λαού από την φτώχεια, την εξαθλίωση, την κοροϊδία. Είναι φανερές στο αγκάλιασμα και την στήριξη της πρωτοβουλίας κατά των πλειστηριασμών της λαϊκής κατοικίας. Δεν πρέπει, όμως, να αναμένουμε «την ωρίμανση των συνθηκών» αλλά να δημιουργήσουμε εμείς τα γεγονότα που θα οδηγήσουν στη χειραφέτηση της τάξης. Για παράδειγμα, η περσινή τραγική κατάληξη της μάχης για το ασφαλιστικό, παρά τις εργατικές διαθέσεις, δεν πρέπει να ξαναυπάρξει. Η κυβέρνηση και ο ΣΥΡΙΖΑ κατάφεραν, πουλώντας ελπίδα, να εξαπατήσουν τον λαό και να καθηλώσουν το εργατικό κίνημα. Σε μας μένει να παλέψουμε την εργοδοτική αυθαιρεσία, την αυταρχική κρατική και κυβερνητική πολιτική και στις απαιτήσεις και τις βάρβαρες πολιτικές των δανειστών-δυναστών

Ένας είναι ο δρόμος, της ταξικής πάλης **Εργατική αντεπίθεση με απεργίες, διαδηλώσεις και καταλήψεις**

Πώς αποτιμάτε την απεργία της περασμένης Πέμπτης;

Ήταν μια πρώτη απάντηση πως οι εργαζόμενοι αρχίζουν να παίρνουν την τύχη τους στα χέρια τους και δεν την αφήνουν στους κάθε είδους «Παναγόπουλους». Αν βέβαια το ΠΑΜΕ και η ΓΣΕΕ δεν πρότειναν γενική απεργία του ιδιωτικού τομέα, κατόπιν εορτής, στις 8 του Δεκέμβρη και συμφωνούσαν με την πρόταση της Πρωτοβουλίας Πρωτοβάθμιων Σωματείων και των Παρεμβάσεων για ταξική αντεπίθεση και κλιμάκωση από τις αρχές Νοέμβρη τότε σήμερα θα μιλούσαμε για πραγματικούς όρους κινήματος.

Ποια θεωρείτε ότι πρέπει να είναι η συνέχεια από εδώ και μπρος;

Εμείς έχουμε επιλέξει έναν δρόμο και δεν είναι άλλος απ' τον δρόμο της ταξικής πάλης. Όλοι να βγούμε στους δρόμους, να απεργήσουμε, όλοι στους εργατικούς χώρους να δώσουμε μάχες για να σπάσουμε το «δεν μπορούμε» και να απομονώσουμε όλους αυτούς που μέσα από κούφια και άσφαιρες κινητοποιήσεις κάνουν ότι περνάει από το χέρι τους για να πείσουν τον κόσμο ότι δεν γίνεται τίποτα, ρίχνοντάς του μάλιστα και τις ευθύνες που δεν ξεσηκώνεται. Να μπει τέρμα σ' αυτό το παραμύθι! Να μπει τέρμα στις κλιμακώσεις «του χαρτιού και της ανακοίνωσης». Ή με το κεφάλαιο και τα «συνδικαλιστικά» τους τσιράκια ή με τους εργάτες! Τώρα χρειάζεται ενιαία πανεργατική κλιμάκωση με απεργίες, διαδηλώσεις, καταλήψεις, σε κοινό αγώνα με τη νεολαία και τον φτωχό λαό. Δεν θα συμβιβαστούμε με τη συνεχή φτωχοποίηση και στο εργατικό αίμα που ποτίζει τον βωμό της κερδοφορίας του κεφαλαίου.

Αρκεί, πιστεύετε, απλά ένας αγώνας «άμυνας» ή απαιτείται ένα πλαίσιο επιθετικών διεκδικήσεων;

Ένας αγώνας άμυνας έχει αποδειχθεί περίτρανα πως οδηγεί στην πλήρη ήττα. Τίποτα δεν μπορεί να περιωσθεί μέσα στην καπιταλιστική «λαίλαπα». Είναι καιρός πια το «δεν πάει άλλο» να το μετατρέψουμε στην πράξη ότι «πάει αλλιώς»... Είμαστε και πρέπει να γίνουμε ακόμα περισσότερο επικίνδυνοι για την αστική τάξη. Πέρα από τις επιθετικές διεκδικήσεις, με ταξική ενότητα, να πάρουμε την πρωτοβουλία των κινήσεων και να αναδείξουμε τον άλλο δρόμο. Κι αυτός δεν είναι τίποτε άλλο παρά ο δρόμος για τον κομμουνισμό.

Σε αυτή την προσπάθεια εργατικής αντεπίθεσης, ποιο ρόλο καλείται να «παίξει» η νέα εργατική βάρδια της ελαστικής εργασίας (οκτάμηνα, βάουτσερ, μαθητεία κ.α.);

Τα ολιγόμηνα προγράμματα, όχι μόνο δεν αποτελούν ανάσα ζωής, για τον λαό και την νεολαία, αλλά στην ουσία αποτελούν την καθιέρωση των χειρότερων όρων εργασίας σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, πρέπει να γίνουν το φυτίλι της κοινωνικής επανάστασης. Σε μια περίοδο, όπου σύσσωμες οι δυνάμεις του συστήματος, οι τραπεζίτες, ο ΣΕΒ, η ΕΕ, το ΔΝΤ και όλο το πολιτικό τους προσωπικό, μας βουλιάζουν στην ανεργία, τη φτώχεια και την αβεβαιότητα, η νέα εργατική βάρδια σαφέστατα αφορά ολόκληρη την κοινωνία. Δεν θέλουμε τα ψίχουλα της «φιλεύσπλαχνης» ΕΕ και της κυβέρνησης. Θέλουμε όλο το φουρνάκι.

Πηγή: **PRIN**